

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká pošta, s.p.**, se sídlem Politických vězňů 909/4, Praha 1, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. 7. 2013, čj. 10 Na 31/2013 – 19,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobou podanou ke krajskému soudu se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalované. Usnesením ze dne 16. 4. 2013 krajský soud žalobce vyzval, aby ve lhůtě 10 dnů doplnil své podání tak, aby splňovalo náležitosti žaloby podle § 84 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Na tuto výzvu žalobce reagoval emailem ze dne 30. 4. 2013, ve kterém uvedl, že nerozumí výzvě krajského soudu, proto žádá o ustanovení zástupce. Připojil také prohlášení dokládající absolutní nedostatek jeho prostředků. Zároveň žalobce krajský soud upozornil, aby mu nezasílal objemné

nepoužitelné tiskopisy, natož v jednom výtisku, s vadnými předtištěnými údaji či s titulem odporujícím obsahu.

[2] Krajský soud zaslal dne 6. 5. 2013 žalobci přípis, ve kterém ho vyzval k vyplnění prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech s tím, aby tento formulář zaslal zpět soudu ve lhůtě jednoho týdne. Žalobce v požadované lhůtě neprokázal naplnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků, krajský soud proto usnesením ze dne 27. 5. 2013, čj. 10 Na 31/2013 – 9, jeho žádost o ustanovení zástupce zamítl, přičemž zohlednil také kverulační a šikanózní povahu sporů, které žalobce vede.

[3] Žalobce podal dne 15. 6. 2013 proti uvedenému usnesení krajského soudu kasační stížnost, ke které ovšem Nejvyšší správní soud nepřihlížel z důvodu nesplnění formálních požadavků uvedených v § 37 odst. 2 s. ř. s.

[4] V záhlaví specifikovaným usnesením krajský soud žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalované odmítl s odůvodněním, že ve stanovené lhůtě nebyly odstraněny vady tohoto podání, jednalo se tak o podání nesrozumitelné a nejasné, které představovalo spíše negativní hodnocení činnosti žalované. Soud také poznamenal, že podobného charakteru jsou i jiná podání žalobce projednáváná jak u krajského soudu, tak u Nejvyššího správního soudu, tyto spory přitom mají kverulační povahu.

[5] Podáním ze dne 31. 7. 2013 se stěžovatel domáhal jednak stanovení lhůty pro provedení procesních úkonů u kasační stížnosti ze dne 15. 6. 2013 a dále kasace usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby. V první z uvedených věcí rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že usnesením ze dne 24. 9. 2013, čj. Aprk 57/2013 – 27, návrh žalobce zamítl. Druhá věc je předmětem tohoto řízení před Nejvyšším správním soudem.

[6] Ve své kasační stížnosti žalobce (stěžovatel) zpochybňuje zařazování žalob na ochranu před nečinností a nezákonným zásahem do rejstříku Na, což je v rozporu s instrukcemi kancelářím soudu. Na tom by nic neměnil ani stav, že by Mgr. Pošvářová byla asistentkou všech soudců správního senátu. Tato asistentka si navíc dle názoru stěžovatele „uzurpuje právo likvidovat každou žalobu podanou navrhovatelem“. Nezákonností byla stížena i výzva k odstranění vad žaloby, neboť procesní povinnost byla uložena neurčitě. Napadené usnesení bylo stěžovateli doručováno nepředvídatelným způsobem s pokynem poště „výhradně jen adresátu“. Soud tak stěžovatele zjevně šikanuje, neboť každý má dle občanského soudního řádu právo zvolit si zmocněnce k přebírání písemností. Krajský soud dále ignoroval tvrzení žalobce a jeho podání kvalifikoval pouze jako vyjádření nespokojenosti s činností žalované. Soud ani nebyl ochoten posoudit, zda vrácení písemností poštou je správním deliktem či důvodem k reklamaci poštovní služby, napadený akt krajského soudu je proto nekvalifikovaný. Stěžovatel také uvádí, že žádné ustanovení občanského soudního řádu nestanovuje výlukou aktivní legitimace v podobě záležitosti netýkající se „životní sféry“.

[7] Žalovaná svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužila.

II.

pokračování

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřipustnost.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Stěžovatel ve své kasační stížnosti sice neuvedl, pod jaké zákonem předvídané důvody podřazuje svoje kasační námitky, nicméně Nejvyšší správní soud vyhodnotil, že stěžovatel brojí proti nezákonnosti usnesení krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) zákona s. ř. s.

[11] Na úvod kasační soud zdůrazňuje, že předmětem přezkumu je v nyní projednávané věci usnesení soudu o odmítnutí žaloby, proto se bude věnovat pouze námitkám stěžovatele směřujícím vůči tomuto rozhodnutí.

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nesprávné zařazení jeho věci do rejstříku Na. Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli v tom, že Instrukce Ministerstva spravedlnosti č. 505/2001-Org stanovují, že žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu se ve správním soudnictví označují spisovou značkou Ap. Pokud tedy měl krajský soud za to, že se jedná o žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, byť neobsahující všechny náležitosti stanovené v § 84 s. ř. s., měl tuto žalobu označit spisovou značkou Ap, nikoli ji zařadit do rejstříku Na. Tento postup spočívající v nesprávném formálním označení věci však nemá vliv na zákonnost či zmatečnost napadeného usnesení.

[13] Dále stěžovatel krajskému soudu vytýká, že některé procesní věci vyřizuje asistentka soudců správního úseku. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že postavení asistentů soudců krajského soudu je upraveno v § 36a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích). Ustanovení § 4 a 5 uvedeného zákona stanovuje, že „[a]sistent soudce vykonává jednotlivé úkony soudního řízení z pověření soudce, pokud tak stanoví zvláštní zákon nebo rozvrh práce. Asistent soudce je oprávněn podílet se na rozhodovací činnosti soudu v rozsahu stanoveném zvláštním právním předpisem pro vyšší soudní úředníky; na jeho postavení se přiměřeně použijí ustanovení upravující postavení vyšších soudních úředníků.“ Konkrétní pravomoci asistentů krajského soudu pak lze nalézt v § 10 a 11 zákona č. 121/2008 Sb., o vyšších soudních úřednících a vyšších úřednících státního zastupitelství a o změně souvisejících zákonů. Za současné právní úpravy tak může asistent soudce ukončit řízení ve věci samé vydáním usnesení (§ 11 zákona č. 121/2008 Sb. neumožňuje vyššímu soudnímu úředníkovi, resp. asistentu soudce, rozhodovat ve věci samé formou rozsudku, dovoluje mu však ukončit řízení ve věci samé formou usnesení), v této věci usnesením o odmítnutí žaloby.

[14] Právní úpravou úkonů, které může v soudním řízení vykonávat vyšší soudní úředník, resp. asistent soudce, se zabýval Ústavní soud ve svém plenárním nálezu ze dne

22. 5. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 31/10, ze kterého vyplývá, že je nepřijatelné, aby vyšší soudní úředník, resp. asistent soudce, meritorně rozhodoval, bez ohledu na formu rozhodnutí. Ústavní soud proto zrušil předmětnou právní úpravu (§ 11 zákona č. 121/2008 Sb.), a to ke dni 31. 12. 2013. Rozhodnutí vyšších soudních úředníků či asistentů soudců učiněná podle zrušené právní úpravy však do tohoto data zůstávají z důvodu právní jistoty vykonatelná. Uvedený nálezný proto nemá na účinky napadeného usnesení krajského soudu žádný vliv.

[15] Za nedůvodnou dále Nejvyšší správní soud považuje námitku stěžovatele spočívající v neurčitosti výzvy krajského soudu k doplnění jeho podání. Kasační soud naopak tuto výzvu shledává zcela určitou; krajský soud zde konkrétně vyjmenovává, jaké náležitosti má stěžovatel doplnit (tj. označení předmětného zásahu, vylíčení rozhodných skutečností, označení důkazů, a návrh výroku rozsudku), aby podání odpovídalo žalobě na ochranu před nezákonným zásahem ve smyslu § 84 s. ř. s.

[16] Vzhledem k tomu, že stěžovatel v požadované lhůtě, ani později, poté, co mu nebyl ustanoven zástupce, neodstranil vady svého podání, postupoval krajský soud správně, pokud žalobu pro nesplnění podmínek řízení ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl. V usnesení o odmítnutí žaloby se krajský soud nezabývá věcí meritorně, proto je třeba za zcela nepřipadné považovat námitky stěžovatele spočívající v tom, že se krajský soud nevypořádal s jeho žalobními tvrzeními.

[17] Stěžovatel dále namítá nesprávné doručení napadeného usnesení. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud při doručování postupoval podle relevantních ustanovení občanského soudního řádu (viz § 49 o. s. ř.), námitka stěžovatele proto není důvodná.

[18] Závěrem Nejvyšší správní soud dodává, že v souladu se zásadou hospodárnosti řízení nepřistoupil k provedení standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti známo (srov. např. věci vedené pod sp. zn. 8 As 71/2012 či sp. zn. 8 As 79/2012), že shora uvedené výzvy obvykle neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy naopak rozehrávají písemný „ping pong“ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Stěžovatel zpravidla požádá o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti a následně o prodloužení lhůty k předložení plné moci udělené advokátovi, resp. o povolení splátek soudního poplatku. Nejvyšší správní soud však tyto žádosti zamítne z důvodu svévolného uplatňování práva stěžovatelem a jeho obstrukčnímu přístupu k vedení řízení (viz např. usnesení ze dne 8. 8. 2012, čj. 8 As 71/2012 – 13, a ze dne 4. 10. 2012, čj. 8 As 71/2012 – 22, která byla stěžovateli doručena a jejich obsah je mu proto znám). Výsledkem řízení pak obvykle bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku.

III.

Závěr a náklady řízení

pokračování

[19] Kasační námitky uplatněné stěžovatelem nebyly Nejvyšším správním soudem shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., jenž Nejvyšší správní soud provádí vždy z úřední povinnosti, nevyplynul důvod, pro který by mělo být napadené usnesení krajského soudu zrušeno. Kasační stížnost proto byla v souladu s ustanovením § 110 s. ř. s., větou poslední, zamítnuta.

[20] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by náleželo žalované, protože však žalovaná žádné náklady neuplatňovala a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by jí vznikly a jež by překročily náklady její běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu